

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

Şubat 2025 • No: 202

Örgütlüysek Her Şeyiz Örgütsüzsek Hiçbir Şey!

[Instagram](https://www.instagram.com/uid_der) /u_i_d_e_r

[YouTube](https://www.youtube.com/channel/UC...) /uidderorg

[TikTok](https://www.tiktok.com/@uid_der) /uid_der

[Facebook](https://www.facebook.com/uidder.org) /uidder.org

www.uidder.org

Örgütlüysek Her Şeyiz, Örgütsüzsek Hiçbir Şey!

Aralık ayında tüketici fiyatlarının yüzde 1'in biraz üzerinde yükseldiği, yıllık enflasyonunsa azalarak yüzde 44 civarında gerçekleştiği açıklandı. Bu oranlara bakarak enflasyonun hız kestiğine, ücret zamlarının "beklenen enflasyona" göre belirlenip düşük tutulmasının isabetli bir karar olduğuna inanmamız istendi. Gelin görün ki Ocak ayı enflasyonu yüzde 5 olarak açıklandı. Enflasyonun düştüğü iddiasının bir palavradan ibaret olduğu bir kez daha tescillendi. Aldığımız ücretlerle geçinmemiz giderek imkânsız hale gelirken toplu işten atmalar da hız kazandı. Fabrikalarda peş peşe "gönüllü çıkışların önünün açıldığı" duyuruluyor, çıkış listeleri hazırlanıyor. Kimi sendikalı işyerlerinde patronlar, toplu sözleşmede altına imza attıkları zamları vermeye yanaşmıyor.

"Ekonomi düze çıkıncaya, enflasyon düşünceye kadar dişinizi sıkın" diyenler, ücretlerimizi düşürenler, sıkı ekonomi politikaları uygulamakta kararlı oldukları nutukları atanlar, sıra patronlara gelince ne yapıyorlar peki? Onlara, "çok para kazanmanızı istiyoruz" diyorlar. Çok para kazanabilmeleri için sömürünün, yağmanın, rantın, talanın çarklarını bir güzel yağıyorlar. Bu çarkların tıkr tıkr dönmesi için yeni yollar, yöntemler buluyorlar. Sağlık kurumlarında muayene katılım payları yüzde 300-500 gibi uçuk oranlarda arttırıldı. Ulaşım, eğitim gibi tüm kamu hizmetleri zamları. Şirketleri daha da palazlandırmak için hazine garantileri arttırıldı. Mesela Kalyon, Kolin, Cengiz ve Limak'ın işlettiği Avrupa ve Anadolu Otoyolu için ilk sözleşmede garanti edilen yıllık araç geçiş sayısı 208 milyon iken, 2025 yılı için yeniden belirlenen garanti araç sayısı yaklaşık 345 milyona çıkarıldı. En basit hesaplamalara göre, Türkiye'deki tüm otomobiller Kuzey Marmara Otoyolu'ndan 22 kez geçse bile 2025 yılı için garanti edilen toplam araç geçiş sayısı tutturulamıyor. Ama zaten bu sayıları garanti edenlerin derdi makul ve mantıklı görünmek değil, kazi yolmaya devam etmek!

Siyasi iktidarın ekonomi politikalarının hedefi belli: Ekonomik yıkımın bedelini işçi ve emekçilere ödetmek, on milyonlarca işçinin, emekçinin, emeklinin açlığa talim etmesi pahasına sermayeyi dizginsizce büyütme devam etmek. Soygunun, talanın boyutlarını büyütme! Peki, biz işçi ve emekçilerin bu saldırılara yanıtı ne olmalı?

Siyasi iktidarın ve sermayenin saldırıları, pervasızlığı elbette büyük bir hoşnutsuzluk hatta öfke yaratıyor. Ama egemenler bu öfkeyi zerre kadar umursamıyorlar. Çünkü

işçi sınıfının örgütsüz yani güçsüz olduğunu görüyorlar. Örgütsüz, birlik ve dayanışmadan yoksun işçileri kolayca aldatabileceklerini, sindirebileceklerini hesaplıyorlar. Cılız tepkileri, tekil kalan mücadele girişimlerini baskı ve zorbalıkla bastırmaya devam edebileceklerini düşünüyorlar. Ekonomik, siyasi ve toplumsal alanda saldırıları boyutlandırırken tüm topluma gözdağı vermeye çalışıyorlar. Bahçeli'nin muhalefete yönelik "haydi yüreğiniz yetiyorsa çıkın sokağa da görelim" sözlerini hatırlayalım. Bahçeli'nin haydutluk, kışkırtıcılık, teröristlik olarak damgaladığı "sokağa çıkmak", aslında taleplerini hep birlikte dile getirebilmek demektir. İktidardaki rejime tepki gösterebilmek, sorumlulardan hesap sorabilmek demektir. Mesela elinizde tuttuğunuz İşçi Dayanışması'nın orta sayfalarında pek çok ülkede bu amaçlarla sokağa çıkan işçi ve emekçilerin eylemlerine yer veriliyor. İşçi ve emekçilerin birlik olup haksızlıkların, adaletsizliklerin karşısına dikildiği, egemenlere "istediğiniz gibi at koşturamazsınız, bizi dikkate almak zorundasınız" mesajı verdikleri anlatılıyor.

Bu eylemler işçilerin birleşerek gücünü ve iradesini ortaya koymasındır. Türkiye'de iktidar sahiplerinin engellemek istediği de işte budur. Astığım astık kestiğim kestik düzenini devam ettirme, işçi ve emekçileri zapturapt altında tutma ve böylece sömürü ve soyguna devam etme arzusundalar. Bu politikaların acı sonuçlarına, bedellerine sessizce katlanmamızı istiyorlar. 6 Şubat depremlerinde resmi rakamlara göre 50 binden fazla insan öldü. İnsanlar,

bahsettiğimiz ülkelerdeki gibi sokağa çıkmadı. Peki, ne oldu? 6 Şubat'ın ardından tek bir yetkili istifaya etmedi. Tek bir sorumlu hesap vermedi. Önlemler alınmadı, denetimler ihmal edildi. Oba Makarna, ZSR, Kartalkaya gibi nice örnekte gördüğümüz gibi, toplu katliamlar devam etti. Her felaketin ardından insan hayatının ne kadar ucuz görüldüğü, nasıl da pamuk ipliğine bağlı hale getirildiği ortaya çıktı.

Elbette bu sorunlar Türkiye'ye özgü değil. Brezilya'dan Çin'e, ABD'den İran'a, Kenya'dan Almanya'ya işçi sınıfı, sermaye sınıfının ağır saldırılarıyla karşı karşıya bulunuyor. Bugün resmi rakamlara göre dünya üzerinde 3 buçuk milyar insan yoksullukla, 800 milyon insan açlıkla boğuşuyor. Yani Türkiye nüfusunun neredeyse 10 katı kadar insan bir gün boyunca, bir öğün yemek hatta yiyecek bir lokma bile bulamayabiliyor. Ama dolar milyarderlerinin sayısı ve servetleri astronomik oranda artmaya devam ediyor. Doğanın yıkıma uğraması yüzünden ekolojik kriz

Siyasi iktidarın ekonomi politikalarının hedefi belli: Ekonomik yıkımın bedelini işçi ve emekçilere ödetmek, on milyonlarca işçinin, emekçinin, emeklinin açlığa talim etmesi pahasına sermayeyi dizginsizce büyütme devam etmek. Soygunun, talanın boyutlarını büyütme! Peki, biz işçi ve emekçilerin bu saldırılara yanıtı ne olmalı?

yaşanıyor, iklimler değişiyor. Yangınlar, seller, tsunamiler, tayfunlar, kuraklıklar, aşırı soğuklar sıklaşıp nice canlar alıyor. Afganistan'ı, Yemen'i, Sudan'ı, Suriye'yi, Libya'yı, Lübnan'ı, Ukrayna'yı, Gazze'yi saran emperyalist savaş yeni cephelere yayılarak büyüyor. 300 milyon insan savaş yüzünden göç yollarına düşmüş durumda. Bu sömürü ve zulüm düzenini ayakta tutmak isteyen kapitalistler, zihinleri felçleştiren yalanları üretip yayıyor, demokratik hak ve özgürlükleri yok ediyor, polis baskısını arttırıyorlar. Kibirli, zorba, faşist liderleri iktidara taşıyorlar. Milliyetçiliği, düşmanlığı, nefreti körüklüyorlar. Toplumda her türlü kötülüğün boy vermesini, insanlara, yalnızlık, güçsüzlük, kasvet, karamsarlık ve gelecek endişesinin hâkim olmasını sağlıyorlar. Kısacası, **kapitalizm yıkılması gerektiği halde ayakta kaldığı için insanlığa çok büyük acılar yaşatmaya devam ediyor.**

Peki, bu tablo bize ne anlatır? İktidar-dakilerin söylediği gibi elimiz kolumuz bağlı oturmak, başımıza geleceklere beklemek dışında seçeneğimiz olmadığını mı? Kapitalizmin kaderimiz olduğunu mu? Hayır! Bu düşünce temelden yanlıştır. **Güçlerini ve cüretlerini bizim örgütsüz ve dağınık olmamızdan alan egemenlere verilecek en güzel yanıt, onların**

İşçiler olarak sorunlarımız üzerine birlikte düşünmeyi öğrendiğimizde, birlikte hareket etmeyi de öğreniriz. İşyerlerimizde, sendikalarımızda, işkollarımızda, grev, direniş ve mücadele alanlarında birlikte hareket etmeyi öğrendiğimizde bir güç haline gelmeyi başarırız. Sınıfımızın mücadelesinde ustalaştıkça önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştiririz.

karşısına birlikte dikilmemizdir. Tek tek işçiler olarak yalnızlık, çikişsizlik içinde debelenmek yerine birleşip örgütlü işçi sınıfı olmayı başarmamızdır. Elbette bu zorlu bir görevdir. Ama unutmayalım ki görev ne kadar zorlu olursa olsun başarılması mümkündür. Önemli olan

bu görevi yerine getirmek üzere sorumluluk alanların çıkmasıdır. Egemenlerin tuzaklarına aldanmadan, zorluklardan yılmadan, dirençlerini kaybetmeden çalışmaya devam etmesidir.

Damlalar olmadan nehirler, denizler, okyanuslar olamaz. İlk adımlar atılmadan hedefe varılamaz. **İşçiler olarak sorunlarımız üzerine birlikte düşünmeyi öğrendiğimizde, birlikte hareket etmeyi de öğreniriz. İşyerlerimizde, sendikalarımızda, işkollarımızda, grev, direniş ve mücadele alanlarında birlikte hareket etmeyi öğrendiğimizde bir güç haline gelmeyi başarırız.** Sınıfımızın mücadelesinde ustalaştıkça önümüze koyduğumuz hedefleri gerçekleştiririz. Bu mücadeleye uluslararası alanda da

güç verebiliriz. Yoksulluğa, kölece çalışma koşullarına, demokratik haklarımızın elimizden alınmasına birlikte karşı durabiliriz. Kapitalist sömürüye ve emperyalist savaşlara son verecek gücü kuşanabiliriz. Unutmayalım ki örgütlüsek her şeyiz! ■

Başka Bir Dünya Mümkün, Başka Bir Dünya Geliyor, Başka Bir Dünya Gerçek!

Patronlar Çok Para Kazanırken...

Yeni yılın ilk günlerinde MÜSİAD toplantısında konuşan Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek patronlara “biz sizin daha çok para kazanmanızı istiyoruz” dedi. Patronlar tarafından alkışlanan Bakan, tam da bunu yapıyor, patronların kazanması için çalışıyor. Bazılarımız ilk anda bunda bir kötülük olmadığını, daha çok kazanma çabasının normal olduğunu düşünebilir. Hatta “daha fazla kazansınlar, gözümüz yok” diyenler de olabilir. Peki ya onların serveti büyüdükçe bizim yoksulluğumuz büyüyorsa?

Öncelikle **bir işçinin para kazanma amacı ile patronunki çok farklıdır. Kapitalist sömürü düzeninde işçiler geçinebilmek, yaşamlarını sürdürebilmek için patronlarsa daha fazla kâr ve zenginlik elde etmek için çabalar.** Patronların daha çok para kazanması yani kârlarının büyümesi emeğin daha fazla yağmalanması demektir. İşçilerin daha fazla sömürülmesi, çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesi, can güvenliklerinin olmaması, yalnızca ekonomik değil demokratik hak ve özgürlüklerinin de ellerinden alınması, patronların önündeki yasal ve fiili engellerin iktidarlar eliyle temizlenmesi demektir.

AKP iktidara geldiği 2002 yılından bu yana çıkardığı yasa, yönetmelik, kararname ve uygulamalarıyla sürekli patronların daha çok kazanmasını hedefledi. Devlet bütçesinden emekçilere çok az pay ayrılırken aslan payı düşük faizli krediler, vergi indirimleri, ücret garanti fonu veya asgari ücret destek primi gibi teşviklerle, kıyaklarla hep patronlara aktı. Ücretlerini arttırmak için sendikalaşan, iş durduran, greve çıkan işçiler mahkemeler, polis baskısı ve işten atmalarla susturulmaya çalışıldı. İşçilerin hak arayışı özelleştirmelerden düşük ücret dayatmalarına, grev yasaklarından polis şiddetine çeşitli yol ve yöntemlerle sürekli engellendi.

Son iki yıldır uygulanan Orta Vadeli Program ve Kamuda Tasarruf paketleriyle de işçi ve emekçilerin payı patronlara aktarılıyor, kamu kaynakları sermayeye peşkeş çekiliyor. “Tasarruf” adı altında kamu emekçilerinin hakları gasp ediliyor. Asgari ücret “hedef enflasyon” aldatmacasıyla açlık ücreti seviyesinde tutuluyor. Zeytinlik araziler, göller, ormanlık alanlar patronlar için kârlı yatırım alanlarına dönüştürülüyor. Havanın, toprağın, suyun kirlenmesi, çevrenin zarar görmesi iktidarın da çok kazanan patronların da umurunda değil. Salgında, depremde, yangınlarda, sellerde sorumluluk vatandaşlara yüklendi,

gerçek suçlulara dokunulmadı. Patronların daha çok para kazanması için emekçilere büyük acılar yaşatıldı, takdiri ilahi denilerek vurdumduymazlığın üstü örtüldü.

Şimşek, patronların daha çok kazanması için onları savaşın yakıp yıktığı ülkelerde inşaata, savaş sanayisine, demiryollarına, altyapıya yatırım yapmaya çağırıyor. Türkiye'nin savaş bölgesindeki konumu nedeniyle şanslı olduğunu utanmadan vurguluyor. Savaşın patronlara yeni fırsatlar yaratmasıyla ilgileniyor. Milyonlarca emekçinin savaşta nasıl bir bedel ödediği Şimşek gibilerinin umurunda değil. Oysa bu bedel işçi ve emekçiler için çok ağırdır: **Patronların daha çok kazanmasının bedelini milyonlarca emekçi göç yollarına düşerek, bombalarla ya da açlıktan, soğuktan öterek ödemektedir. Tıpkı inşaat şirketlerinin daha çok kazanmasının bedelini depremlerde yıkılan binaların altında kalarak canıyla ödeyen on binlerce emekçi gibi.. Tıpkı patronunun daha çok para kazanmak için yangın önlemlerini almadığı Grand Kartal Otel'de çıkan yangında can veren, DEDAŞ'ın maliyetten kısmak için bakımını ve yenilemesini yapmadığı elektrik kablolarından çıkan orman yangınlarında hayatını kaybeden insanlarımız gibi.. Tıpkı iş güvenliği önlemleri maliyet olarak görüldüğü ve alınmadığı için İliç'te milyonlarca ton siyanürlü toprak altında, Soma'da, Ermenek'te, Amasra'da yerin yüzlerce metre altında hayatını kaybeden madenci kardeşlerimiz gibi..**

Sermaye sınıfının iktidarları, patronların daha çok para kazanması için her şeyi yaparlar. Aldıkları ekonomik ve siyasi kararlarla onlara dikensiz gül bahçesi yaratmak için uğraşırlar. Bugünkü iktidar da aynı yolda ilerliyor. Sermayenin büyümesi için işçi ve emekçileri ezmekten çekinmiyor. Patronların daha çok para kazanmasını uğruna işçilerin daha çok sömürülmesini, yoksullaşmasını hatta can vermesini umursamıyor. Ama bunları yaparken sanki tüm toplumun çıkarlarına göre hareket ediyormuş gibi propaganda yapıyor. Ekonomiyi düze çıkarmak için işçilerin de patronların da elini taşın altına koymasını gerektiğini söylüyor ama gerçekte bütün gövdesiyle taşın altında olan tek kesim emekçilerdir. Patronlar kazandıkça işçilerin de kazanacağını iddia ediyor ama gerçek bunun tam tersidir. O halde iktidarın yalanlarına kanmayalım, sermayenin değil sınıfımızın kazanımlarını arttırmak için, hayatımız ve geleceğimiz için örgütlenelim. ■

Grönland'ın Buzulları ve Egemenlerin Kâr Arzusu

■ Ankara'dan iş güvenliği uzmanı bir işçi

Donald Trump bir kez daha ABD başkanı seçildi. Seçilir seçilmez de ilk bakışta deli saçması gibi görünen açıklamalar yapmaya başladı. Mesela Amerika'nın Grönland'ı alması gerektiğini söyledi. Bu, Trump'ın kafasından çıkmış çılgın bir fikir gibi görünse de Trump aslında ABD'li kapitalistlerin sözcülüğünü yapıyor. Danimarka'ya bağlı özerk bir bölge olarak yönetilen Grönland, Atlas Okyanusunun kuzeyinde yer alıyor ve yüzde sekseni buzullarla kaplı. Peki, ABD sermaye sınıfı ve Trump Grönland'ı neden istiyor? Çünkü küresel ısınma nedeniyle buzulların daha da eriyeceğini biliyorlar, buzların altındaki elementleri, demir, alüminyum, petrol, doğalgaz, titanyum, lityum, uranyum, nikel ve bakır yataklarını ele geçirmek istiyorlar.

Buzulların erimesiyle dünya genelinde kıyı şeritleri ve buradaki yerleşimler sular altında kalacak. Sel, toprak kayması, tsunami, kuraklık gibi afetler, felaketler yaygınlaşıp şiddetlenecek. Sıtma benzeri bulaşıcı hastalıkları taşıyan sivrisinekler daha geniş alanlara yayılacak, börtü böceğin, hayvanların yaşam alanları yok olacak, orman yangınları artacak.

Ama ağgözlü kapitalistlerin, Trump gibi zorba liderlerin umurunda bile değil! Dünyamız yok oluşa sürüklenirken ve yeni felaketlerin kapısı aralanırken kârlarından ve çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen egemenler, ellerini ovuşturarak kutuplardan çıkacak madenleri elde etmenin hesabını yapıyorlar. ABD ve Çin gibi emperyalist güçler buzulların altındaki madenlerin nicedir peşinde. Ne buzulların erimesiyle yaşamı cehenneme dönecek olan yüz milyonlarca insan ne de canlı yaşamın yok olma tehlikesi umurlarında. Onlar bu madenler üzerinden büyük kârlar elde etmek ve yürüttükleri hegemonya savaşında üstünlüğü ele geçirmek istiyorlar.

Kapitalizm insanlığa ve doğaya yıkımdan başka bir şey vaat etmiyor. Dünyanın adeta çivisi çıkarılmış, doğanın dengesi alt üst edilmiş durumda. Bu düzenin egemenleri kendi kârları, zenginlikleri uğruna milyarlarca insanı ve canlıyı, doğayı hiçe sayıyor. Böyle

devam ederse çocuklarımızın yaşayacakları bir dünya, nefes alabilecekleri bir doğa kalmayacak. İşte bu yüzden kapitalist düzene karşı, insanlığın doğayla uyum içinde yaşayacağı, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için mücadele etmeliyiz. ■

Sendikalaşmak Türkiye'de Neden Zor?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Türkiye'de yasalarda her işçinin özgürce sendikaya üye olabileceği yazıyor. Ama resmi istatistiklere göre çalışanların yüzde 85'inden fazlası sendikasız. Sendikalı çalışmak yasal olmasına ve ücret, ikramiye, sosyal haklar bakımından avantajlar içermesine rağmen neden sendikalı işçi sayısı bu kadar düşük? Sendikalı olmayı işçiler mi istemiyor yoksa devletin ve patronların koyduğu engelleri aşmak mı zor?

Türkiye'de sendikaya üye olan işçiler hem iktidarın hem yasaların hem de patronların engellerine takılıyor. Sendikaya üye olmamız, sendikanın işkolumuzda ülke barajını aşmış olması, işyerinde gerekli üye sayısına ulaşması, işyerinde yetkili sendika olduğunun Çalışma Bakanlığı tarafından tespit edilmesi ve nihayetinde toplu sözleşme masasına oturması zorlu bir maraton. Bu maraton patronlar lehine eşitsiz başlıyor, her adımda karşımıza zorluklar, engeller, baskılar, yasaklar çıkarılıyor. İşten atma saldırıları cezasız bırakılıyor. Yetki tespit davaları uzadıkça uzuyor. Çalışma Bakanlığı, iş mahkemeleri, emniyet, valilik, kaymakamlık hatta müftülük dahi işçileri engellemeyi vazife sayıyor. İşçilerin iradesi yok sayılıp mücadelesi bastırılmak isteniyor. İşçiler, akıbeti belirsiz bir bekleme haline sokuluyor. Polonez'de, Fernas'ta, Özak Tekstil'de ve pek çok örnekte işçilerle patronlar arasına arabulucuların girdiğini gördük ama işçilerin sendikalaş-

ma talebi arabulucular tarafından da yok sayıldı. Peki, sendikalı olmanın karşısına dikilen bu engeller normal mi? Sendikalı olmak tüm ülkelerde aynı ölçüde zor mu?

Avrupa ülkelerinin pek çoğunda, sendikaya üye olmanın, yetki almanın, greve çıkmanın önündeki engeller bizzat işçilerin mücadelesiyle kaldırıldı, demokratik haklar ilerletildi. Örneğin bir fabrikada hangi sendikanın yetkili olacağına o fabrikanın işçilerinin oluşturduğu işçi kurulları karar veriyor. Greve ne zaman çıkılacağına işçiler ve sendika karar veriyor, bunun için toplu sözleşme sürecinde olmak gerekmiyor. Türkiye'de hangi işkolunda, hangi sendikanın, nasıl ve ne zaman sözleşme yapacağına, ne zaman greve çıkacağına devlet ve yasalar karar veriyor. Türkiye sendikal haklar konusunda imza attığı uluslararası sözleşmeleri uygulamıyor. Sendikalı oldukları için işçileri işten atan patronlara yaptırım uygulamıyor, o işçilerin işe geri alınmasını sağlamıyor, kamu emekçilerinin grev hakkını tanımıyor, işçilerin grevlerini erteleme adı altında yasaklıyor...

Sendikal haklar işçilerin örgütlü gücüne bağlı olarak daralıp genişler. Türkiye'de 1980 askeri faşist darbesi işçi sınıfının örgütlerini ezdi. Darbeden sonra gelen iktidarlar, işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin zayıflamasından güç aldı, sendikal hakları daha da daralttı, yok saydı. Sonuç ortada; tüm sorunlarımızın çözümü birliğimizi ve örgütlülüğümüzü güçlendirmektedir. ■

6 Şubat Depremlerinin 2. Yılı: Hayatta Kalmak İçin Örgütlenelim

■ Pendik'ten bir metal işçisi

15 milyondan fazla insanın yaşadığı 11 ilde büyük bir yıkım ve can kaybına yol açan Maraş merkezli depremlerin üzerinden iki yıl geçti. Depreme kışın ortasında yakalanan depremezdeleler, yazı da çok zorlu koşullarda geçirdi. Sonra bir kış daha, sonra bir yaz daha ve şimdi bir kış daha... Ama hâlâ kalıcı konutlara ulaşamayan depremezdeleler var. Örneğin depremden en fazla zarar gören illerden biri olan Hatay'da 200 bin insan konteyner ve çadırda yaşam savaşı veriyor. Konteynerlerin genişlikleri ise yalnızca 21 metrekare! Altyapı eksikliği, elektrik kesintileri, mahremiyetin, özel alanların olmadığı, yalıtımsız, dayanıksız malzeme kullanılan konteynerlerin iklim koşullarına uygun olmayışı gibi sorunlar da cabası.

Depremezdeleler bu koşullarda yaşam mücadelesi verirken iktidar ise felaketi fırsata çeviriyor. Riskli alan, rezerv alan, yerinde dönüşüm gibi adımlarla özellikle kendisine yakın sermaye grupları için bölgeyi ekonomik rant alanına dönüştürdü. Hem de yine fay hattı üzerinde yapılaşmaya giderek! İktidarın böylesi büyük felaketlerde yaptığı mağdur insanları bir kez daha mağdur etmek. Yaşananlar karşısında sesini çıkaran işçi ve emekçilere sopa sallamak! Mesela, Soma madenci katliamı davasında tutuklu patron veya sorumlu kalmazken, acılı aileleri savunan avukatlar tutuklandı, sevdiklerini yitiren ailelere davalar açıldı. Benzer şekilde deprem sonrasında tutuklanan tüm müteahhitler serbest bırakılırken, bunların haberini yapan gazeteci tutuklandı! İktidar elindeki gücü kullanarak emekçileri susturmaya, sindirmeye çalışıyor. Diğer taraftan da “kader, fitrat” söylemini öne çıkararak toplumun algılarıyla oynuyor. Sorumluluğu üzerinden

atmaya, kendini aklamaya çalışıyor. Bu yüzden bugüne kadar yaşanan nice büyük acıda ne bir yetkili istifa etti ne de görevden alındı.

6 Şubat depremlerinden sonra toplumda “depremin olacağı bilindiği halde neden önlem alınmadı” sorusu sıkça sorulan bir soruydu. Ve sorulması da gerekiyordu. Bugün de benzer bir süreçten geçmiyor muyuz? Uzmanlar uzun zamandır İstanbul depreminin yaklaştığını ve önlem alınması gerektiğini defalarca tekrarlamasına rağmen alınan bir önlem var mı? Devlet, dün olduğu gibi bugün de uyarılara kulaklarını kapamış durumda. Çünkü işçi sınıfı olarak örgütlü bir gücümüz olmadığı için iktidarı, yerel yönetimleri önlem almaya zorlayacak güçlü bir hareket yaratamıyoruz. O yüzden de ne yazık ki işçi sınıfı olarak ölümün bin bir türlüünü yaşamak zorunda kalıyoruz. Ama çözüm de bellidir. Nasıl ki ücretlerimizi arttırmanın yolu örgütlenmekten, bir araya gelmekten geçiyorsa, hayatta kalmak için de örgütlenmek zorundayız. ■

Katliamların Sorumlusu Kim?

■ Mersin'den bir emekçi kadın

Soma, Ermenek, Amasra, İliç madenci katliamları, Çorlu tren katliamı, Elazığ, İzmir, 6 Şubat depremleri, orman yangınları ve sel felaketleri, Hendek havai fişek fabrikası ve Balıkesir mühimmat fabrikası patlamaları, yüzlerce iş cinayeti ve son olarak bunlara eklenen Kartalkaya Grand Kartal Otel yangını... On binlerce insanın hayatını kaybettiği bu katliamlarda tekrar tekrar dağlandı yüreklerimiz. Sonsuz bir dejavuyla lanetlenmiş gibi her seferinde aynı imdat çılgınlıklarını, acı ve çaresizlik karşısında yüreği taşlaşmış iktidar sahiplerinin aynı ikiyüzlü ve pişkin sözlerini dinledik. AKP'nin iktidara geldiği 2002'den bu yana yüz binden fazla insan meydana gelen felaketlerde hayatını kaybetti ama birinde bile iktidarın sorumluluğunu kabul ettiğini, tek bir istifa

Uyanmak İçin Sabırsızlanacağımız Günler İçin

■ İstanbul'dan bir kadın işçi

Posamız çıkana kadar çalışıyor ama yeterince uymaya vakit bulamıyoruz. En çok uykuya hasret kalanlar biz işçileriz. Fabrikalarda, işyerlerinde gecemiz gündüzümüze karışırken dinlenmeye ayırmamız gereken zamanı da daha fazla çalışmak için harcıyoruz. Özellikle çalışan kadınlar, anneler olarak işten arta kalan vakitte uykumuzdan kıyarak ev işleriyle ilgileniyor, çocuklarımızla biraz daha fazla ilgilenebilmek için yarı açık gözlerle güne devam ediyoruz. Uykusuzluk ve yorgunluk bağışıklık sistemimizi zayıflatıp hastalıklara neden olduğu gibi gün içinde konsantrasyonumuzu bozarak hata yapmamıza, ciddi kazalarla karşı karşıya kalmamıza da neden oluyor.

Balıkesir'de ZSR mühimmat fabrikasında yaşanan patlama nedeniyle 11 işçi hayatını kaybetti. Hayatını kaybeden bir işçinin annesi şöyle feryat ediyordu: "Benim çocuğum uykusuz öldü." Bu feryat sadece bir annenin acısını değil aynı zamanda insan onuruna yakışmayan çalışma koşullarını da gözler önüne seriyordu. Bin bir türlü zorlukla büyüttüğümüz

çocuklarımız 16 saatlere varan çalışma saatleri, sermaye sınıfının maliyet olarak gördüğü iş güvenliği önlemlerini almaması nedeniyle bu düzenin acımasız çarklarına kurban ediliyorlar.

Her gün bugün acaba nasıl bir kötü habere uyanacağız diye düşünmek yorucu değil mi? Ne yazık ki bu sistemin bizde yarattığı yorgunluk ve yıpranmışlık sadece bedenimizi değil aynı zamanda sınıf bilincimizi de derin bir uykuya yatırıyor. Durup dinlenmeden patronlar için çalışan milyonlarca işçi örgütsüz olduğu için gözlerini kapatıyor ve kendi sorunlarının kaynağını göremiyor. Kendi sınıf sorunlarına karşı uyanmadıkça uykusuzluktan şişen gözlerimiz her gün yeni acılara bakmaya, sızlayan göz pınarlarımızdan yaşlar boşanmaya devam edecek.

Bizi yoksulluğa, açlığa ve ölüme mahkûm edenlere karşı uyanık olmak zorundayız. Başımıza gelen olumsuzlukları aşmanın tek yolu dayanışmamız ve birliğimizdir. Eğer birlikte hareket edebilirsek, güçlerimizi birleştirebilirsek ve kendi sınıf çıkarlarımız için uyanık kalmayı öğrenirsek, ancak o zaman gerçekten adil, güvenilir ve yaşanabilir bir dünya kurabiliriz. Uykuya da yaşamaya da doyacağımız güzel günler için mücadele saflarına! ■

ya da görevden alma görmedik. Neden?

Demek ki işçi sınıfının örgütsüzlüğünü fırsat bilen arsız, yüzsüz, pişkin bir iktidarla karşı karşıyayız. Tek hedefi iktidar koltuğunda oturmak ve sermaye sınıfına hizmet ederek daha da palazlandırmak olan bir iktidar bu... İşin içinde ekonomik ve siyasi rant olduğunda kendilerini tek yetkili ilan edenler, bizzat sorumlu oldukları felaketler, katliamlar karşısında "yetkisiz" oluveriyorlar. Kimseye hesap vermek zorunda kalmadıkları ve iktidarda olmaya devam ettikleri sürece onlar için bir sorun yok. Ne itibarları zedeleniyor ne kurumuş vicdanları sızlıyor...

Denetimsizlik ve cezasızlık bu iktidarın adeta alametifarikası oldu. 301 madencinin hayatını kaybettiği Soma Katliamı davasında tek bir tutuklu sanık kalmadı. Katiller ellerini kollarını sallayarak gezerken ve hatta devletten

yeni teşvikler alırken işçilerin avukatı Can Atalay ise yıllardır hapiste tutuluyor. Çorlu tren katliamında esas sorumlular bırakalım sanık olarak yargılanmayı tanık olarak bile dinlenmezken, 9 yaşındaki oğlunu kaybeden Mısra Öz hakkında "kamu görevlisine hakaret" suçlamasıyla hapis cezası isteniyor. Grand Kartal Otel katliamının baş sorumlusu olan Turizm Bakanlığında tek bir yetkili tutuklanmazken otele yangına karşı "önlemler yetersiz" raporu veren itfaiyeciler tutuklanıyor.

Peki tekrar tekrar aynı acıları yaşamaktan nasıl kurtulacağız? Bunun için önce kendini "sorumlu, yetkisiz" ilan edenlerin asıl sorumlular olduğunu görmeliyiz. Onların hesap vermesi için bir araya gelmeli, sesimizi yükseltmeliyiz. Bilelim ki hesabı verilmeyen her katliam yeni katliamların habercisidir. ■

Sırbistan

Yunanistan

Örgütlü İşçiler Hesap Soruyor Sömürüye Karşı Mücadeleyi Büyütüyor!

Sırbistan

Sırbistan'da 1 Kasım 2024'te kuzey şehri Novi Sad'daki bir tren istasyonunda çökme olmuş, 15 kişi yaşamını yitirmişti. Bu facia, ülke genelinde öğrencilerin başını çektiği kitlesel eylemlere yol açmıştı. Çeşitli sektörden işçilerin grevleriyle birleşen protestolar Başbakan Vuçević'in istifasını getirdi. Yolsuzluğa batmış hükümete karşı büyüyen öfkenin yansıması olan kitlesel protestolar sonucunda geçtiğimiz ay İnşaat, Ulaşım ve Altyapı, İç ve Dış Ticaret Bakanlıkları da istifa etmiş, savcılık Ulaşım Bakanının da dâhil olduğu 13 kişi hakkında soruşturma başlatmıştı. Protestolarını sürdüren işçi ve öğrenciler gerçek sorumlulardan ve yolsuzluğa batmış, çürümüş düzenden hesap sormaya devam ediyorlar. Tren istasyonundaki çökmeden hemen önce tamamlanan tadilata ilişkin tüm belgelerin yayınlanmasını, meydanlara çıkan ve hesap soran öğrencilere ve öğretim görevlilerine saldırıların yargılanmasını, sorumluların tutuklanmasını, kayırmacılık ve yolsuzluğun simgesi haline gelen Cumhurbaşkanı Vucic yönetiminin hesap vermesini talep ediyorlar.

Belgrad ve Novi Sad başta olmak üzere ülke genelinde kitlesel protestolar devam ederken bir yandan da öğrenciler dersleri boykot ederek üniversiteleri işgal ediyorlar. Öğretmenlerin ve çeşitli sektörden işçilerin grevleriyle birleşen kitlesel eylemler ülkeyi sarsmaya devam ediyor. Son olarak 27 Ocakta işçi ve öğrenciler başkent Belgrad'ın en önemli kavşaklarından biri olan Autokomanda'yı 24 saatlik bir eylemle kapattı. Ertesi gün devam eden protestolar sırasında Başbakan Vuçević istifasını verdi. Protestoların başını çeken işçi sınıfının gençleri, bunun yeterli olmadığını vurguluyorlar. Sorumluların yargılanmasını ve cezalandırılmasını talep eden işçiler ve gençler protestolarına devam ediyorlar.

Yunanistan

Yunanistan'ın Larisa kentinde bulunan Tembi bölgesinde 28 Şubat 2023 gecesi bir tren kazası meydana gelmiş, bu felakette 57 kişi yaşamını yitirmişti. Yunanistan, yüzbinlerin katıldığı protestolarla, okul boykotlarıyla ve işçi grevleriyle ayağa kalkmıştı. Emekçiler, esas sebebin kâr hırsı ve özelleştirme olduğunu haykırmışlardı. Göz göre göre gelen felaketin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen yükselen taleplere kulaklarını tıkayan hükümete karşı tepki ve öfke sürüyor. Mücadeleleriyle, hükümetin sorumluluklarını örtbas etme çabasını boşa çıkaran işçi ve emekçiler, sessiz kalmayacaklarını bir kez daha haykırdılar.

Katliamın ikinci yıl dönümü yaklaşırken işçiler, öğrenciler, öğrenci örgütleri ve sendikalar, demokratik örgütler yaşamını yitirenleri anmak, adalet talep etmek, sorumlulardan hesap sormak için meydanlara çıktı. Tembi Katliamını unutmayacaklarını ve üstünün örtülemeyeceğini dile getiren işçi ve emekçiler sorumlulardan hesap sormak için mücadeleyi büyütme çağrısı yaptılar. 26 Ocakta 100'den fazla şehirde gösteriler düzenlenirken başkent Atina'da on binlerce kişi meclisin bulunduğu Sintagma Meydanında bir araya geldi. İşçi ve emekçiler, hükümetin politikalarına, AB'nin dayattığı özelleştirme saldırılarına karşı "Oksijenim Yok" sloganı eşliğinde taleplerini yükselttiler. Felaketin ardından ortaya çıkan ses kayıtlarında yaşam mücadelesi verenlerin "nefes alamıyorum, oksijenim az" çığlıklarını ortak slogan haline getiren işçi ve emekçiler, "Bizi oksijensiz bırakan katil devlet" pankartlarını taşıdılar. Hükümetse, hesap sormaya devam eden işçi ve emekçilerin direncini kırmak için polis saldırısına başvurdu. Ama Yunanistan işçi sınıfının yaşamını yitirenler için adalet arayışı ve mücadelesi devam ediyor.

Almanya

Almanya'da yükselişe geçen faşizm tehlikesine, göçmen karşıtlığına ve ırkçılığa karşı on binlerce kişi meydanlara çıktı. 25 Ocakta Almanya'nın birçok kentinde meydanlara çıkan işçi ve emekçiler başkent Berlin'de Branderburg Kapısı önünde bir araya geldi. Faşist parti AfD'nin yükselişini protesto eden emekçiler, işçi sınıfı için büyüyen tehlikeye işaret etti. 23 Şubat'ta gerçekleşecek erken seçim için seçim kampanyası başlatan faşist AfD'nin düzenlediği mitingde aynı saatlerde protesto eylemi gerçekleştiren işçi ve emekçiler, "Faşizme Karşı Hep Birlikte" sloganını haykırdı, hep bir ağızdan faşizme karşı mücadele marşları söyledi. "Işık denizi" olarak adlandırılan eylemlerde işçi ve emekçiler "Umut ve Direniş" yazılı ışıklı pankartlarıyla, AfD'yi protesto eden slogan ve dövizleriyle faşizme geçit vermeyeceklerini bir kez daha ifade ettiler. İşçi sınıfının birliği önünde bir tehdit olarak yükselen faşizm belasına karşı mücadele eden, tehlikeyi görüp geçmişten ders çıkaran Almanya işçi sınıfı "bir daha asla!" diye haykırarak faşizme karşı mücadele çağrısını yükseltiyor.

Öte yandan başkent Berlin'de toplu taşıma şirketi BVG işçileri, 27 Ocakta 24 saatlik greve gitti. Ver.di Sendikasında örgütlü işçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde taleplerini görmezden gelen işverene karşı uyarı grevi gerçekleştirdi. İşçiler, otobüs, metro ve tramvay seferlerini durdurdu, haftanın ilk günü şehir içi trafik grev nedeniyle durma noktasına geldi. 16 bin BVG işçisi, aylık 750 avro zam, yılda 13 maaş, Noel ikramiyesi, dönüşümlü vardiya ödeneği talep ediyorlar. Talepleri karşılanmazsa grevlerle mücadeleye devam edeceklerini belirtiyorlar.

Bangladeş

Bangladeş'te demiryolu işçileri daha yüksek emeklilik maaşları ve diğer hakları için 28 Ocakta greve çıktı. Bangladeş Demiryolu İşçileri Sendikası ile hükümet arasında süren görüşmelerde hükümetin işçilerin taleplerini görmezden gelmesi üzerine grev kararı alındı.

Devlet tarafından işletilen demiryolu sektöründe gerçekleşen grev, başkent Dakka olmak üzere ülke genelinde

deki demiryolu ağını etkiledi, yolcu ve yük taşımacılığı sekteye uğradı. Demiryolu işçileri emeklilik haklarının yanı sıra, ücretlere zam ve kesintiye uğrayan diğer haklarının iyileştirilmesini talep ediyorlar. Demiryollarında personel eksikliği sebebiyle fazla mesailere kalan işçilerin 2021'e kadar fazla mesaileri emeklilik haklarına yansıyor, emekli maaşları hesaplanırken ek saatler dikkate alınıyordu. Ama Kasım 2021'de hükümetin kararıyla bu hak gasp edildi ve bu, işçiler arasında büyük bir hoşnutsuzluğa yol açtı. İşçilerin büyüyen hoşnutsuzluğu ve mücadelesi üzerine Demiryolu Bakanlığı tarafından emeklilik haklarının Kasım 2021 öncesinde olduğu gibi devam edeceği sözü verilmişti. Ama demiryolu işçileri Ağustos 2024'ten bu yana ülkeyi yöneten geçici hükümetin bu kararı uygulamayacağını düşünüyorlar. Haklarına grevlerle sahip çıkacaklarını ifade ediyorlar.

ABD

ABD'nin Oregon eyaletinde Providence Sağlık ve Hizmet şirketine bağlı hastanelerde çalışan 5 binden fazla sağlık emekçisi 10 Ocakta greve çıktı. Oregon Hemşireler Birliği ile şirket arasında yapılan toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşmaya varılamaması üzerine başlayan süresiz grev 8 hastane ve 6 kadın sağlığı kliniğinde kararlılıkla devam ediyor.

Doktorların, asistanların, ebelerin ve hemşirelerin katılımıyla gerçekleşen grev eyalet tarihinin en büyük sağlık grevi oldu. Sağlık emekçileri ücret zammı, personel sayısının artırılmasını, sağlık sigortalarının iyileştirilmesini ve ücretli izinlerin artırılmasını talep ediyorlar. İşçiler, eksik istihdamın sadece çalışma koşullarını ağırlaştırmadığına, sağlık hizmetini de olumsuz etkilediğine dikkat çekiyorlar. Fazla mesai yapmak zorunda kalan ama düşük ücret alan sağlık emekçileri ücretlerine yüzde 20 oranında zam talep ediyorlar. Toplu sözleşmelerin üç yıllık değil iki yıllık düzenlenmesi de pazarlık maddelerinden biri. Eyaletteki sağlık hizmetlerini büyük oranda durduran sağlık emekçileri grev boyunca ücret almamalarına ve bir süre sonra sağlık sigortalarının iptal edilecek olmasına rağmen talepleri kabul edilinceye kadar greve devam edeceklerini ifade ediyorlar. ■

Almanya

ABD

İşçiler Sefalet Ücretine, Sendikal Baskılara Karşı Mücadele Ediyor

2025 yılı için asgari ücretin TÜİK'in sahte enflasyon rakamlarının dahi altında belirlenmesine, emeklilere ve kamu emekçilerine dayatılan sefalet ücretine karşı protesto eylemleri Ocak ayında da devam etti. İşçiler sendikal baskılara, düşük ücretlere, hak gasplarına karşı çeşitli eylemler ve direnişlerle mücadeleyi sürdürüyor.

KESK 3 Ocakta Türkiye genelinde hayat pahalılığına karşı basın açıklamaları gerçekleştirdi. 13 Ocakta KESK, Birleşik Kamu-İş, Hür-Sen, ASİM-Sen üyesi kamu emekçileri 2025 yılı için maaşlarına yapılan yüzde 11,54 oranındaki zammı ülke genelinde iş bırakarak, yürüyüş ve basın açıklamaları yaparak protesto etti.

Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu Schneider Elektrik'in Manisa ve Kocaeli fabrikalarında, Balıkesir Gönen'de bulunan Artaş Kriyojenik'te, Gebze'de bulunan GE Grid Solutions fabrikalarındaki grevler kazanımla sonuçlandı. Adana'da SASA Polyester'in PTA tesis şantiyesinde taşeron şirketlerde çalışan ve ücretleri ödenmediği için eyleme geçen inşaat işçilerinin mücadelesi kazanımla sonuçlandı.

Tekstil işçileri sendika düşmanlığına karşı direniyor. DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası Manisa Akhisar'da bulunan TYH Tekstil'de işten atma saldırısını protesto etmek için 10 Ocakta fabrika önünde eylem yaptı. Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikasının örgütlendiği İzmir Gaziemir'de Digel Tekstil'de, Kayseri'de Almer Tekstil'de, İstanbul/Tuzla'da TKIS Blinds'de patronların sendika düşmanlığına, işten atma saldırısına karşı eylemler yapıldı. TKIS Blinds'de işçilerin direnişi sürerken Digel Tekstil işçileri de direnişe başladı.

Aile Sağlığı Merkezi (ASM) çalışanları, 1 Kasım'da yürürlüğe giren Aile Hekimliği Sözleşme ve Ödeme Yönetmeliğini protesto etmek için 6-10 Ocak günlerinde Türkiye genelinde 3. kez iş bıraktı. İzmir Büyükşehir

Belediyesi'nde, İZENERJİ, İZELMAN, Ege Şehir Planlama, İZFAŞ şirketlerinde çalışan DİSK/Genel-İş Sendikasında örgütlü işçiler ücretlerinin ve sosyal haklarının geç ve eksik ödenmesini protesto etmek amacıyla 7 Ocakta, Kocaeli Dilovası'nda bulunan Bocchi Sankey Seramik fabrikasında çalışan işçiler, 3 aydır ücretleri ve ikramiyeleri ödenmediği için 8 Ocakta iş bıraktı.

DİSK/Emekli-Sen 11 Ocakta pek çok ilde "TÜİK Verileri Kirli Ve Yalan; Açlık, Yoksulluk, Sefalet Gerçek!" başlığıyla eylemler yaptı. Mersin'de Eğitim-Sen ve Özel Öğretmenler Sendikası 17 Ocakta eğitimdeki sıkıntılarını dile getirmek için basın açıklaması gerçekleştirdi. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, 19 Ocakta eylem yaparak Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezlerinde çalışan öğretmenlerin ve terapistlerin sorunlarına değindi. İstanbul Büyükşehir Belediyesine bağlı Beltur AŞ'de çalışan DİSK/Dev Turizm-İş Sendikasına üye işçiler, 20 Ocakta düşük ücretlere karşı ek zam talebiyle eylem yaptı.

Kayyum atanan Batman belediyesinde 31 Aralıktan itibaren çeşitli tarihlerde toplam 95 işçi işten çıkarıldı. Genel-İş Sendikasına üye işçiler işe iade talebiyle nöbet eylemi başlattı. Kocaeli Çayırova'da Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu Kaynak Tekniği'nde (Lincoln Electric) 31 Ocakta grev başladı.

Tekgıda-İş'in Bursa'da Eker Süt'te, Öz İplik-İş'in İstanbul/ Silivri'de bulunan Yelkenci Tekstil'de başlattığı direnişler sürüyor. Hatay/Payas'ta Öz Çelik-İş'in örgütlü olduğu Yolbulan Metal'de, İzmir/Kemalpaşa'da Öz Gıda-İş'in örgütlü olduğu Abaloğlu Lezita'da, İstanbul/Tuzla'da Petrol-İş'in örgütlü olduğu Tarkett Turkey'de, Kocaeli/Gebze'de Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Green Transfo'da, İzmir/Bornova'da Petrol-İş'in örgütlü olduğu Temel Conta'da işçilerin grevleri devam ediyor. ■

Büyük Resmi Görelim, Birliğimizi Örelim!

2025 yılı için asgari ücretin son derece düşük belirlenmesi işçileri şaşırttı ve haklı olarak öfkelenirdi. Pek çok işçi, “daha yüksek belirlenmesini bekliyorduk” dedi. Aynı öfke emekli maaşları için de söz konusu. Öte yandan metal işçileri de ücretlerini arzu ettikleri ölçüde yükseltmediler. Patron örgütü MESS’e bağlı 5 işletmede greve çıkan Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin grevi Cumhurbaşkanlığı kararnamesiyle yasaklandı. Ama önceki grev yasaklarından farklı bir deneyim yaşandı. Metal işçileri yasakları tanımamaya greve devam etti. Direndi ve neticede MESS’in ücret teklifinden fazlasını aldı. Metal işçilerinin ücretleri ortalama ücretlerin üzerine çıktıysa da talep ettikleri oranda arttırmadı. Çoğandır kronik hale gelen yüksek enflasyon ve sürekli artan hayat pahalılığı karşısında “durum çok kötü, artık geçinmiyoruz” diyen işçiler, haklı olarak öfkeli. Bu koşullarda nasıl olup da bu kadar düşük zamlarla yüz yüze bırakıldıklarını anlamaya çalışıyorlar. Oysa aslında perşembenin geliştiği çarşambadan belliydi.

Gözden kaçırmamız gereken bir gerçek var: **İşçiler olarak asgari ücrete, sadece asgari ücretlilerin meşalesi olarak bakarsak, sadece aldığımız ücrete, kendi işyerimizin sorunlarına odaklanırsak, sadece toplu sözleşme süreciyle sınırlı bir anlayışla hareket edersek taleplerimizi elde edemeyiz.** Karşımızda ekonomik krizin ve yıkımın bedelini tüm işçilere, yani işçi sınıfına ödetmekte kararlı bir sınıf, sermaye sınıfı var. Tek tek işçiler olarak kalırsak, cılız örgütlenmeleri aşırı işçi sınıfı olarak birleşmeyi başaramazsak sermaye sınıfının saldırıları altında ezilmeye devam ederiz. Karşı karşıya olduğumuz kapsamlı saldırı programını püskürtemeyiz. Serzenişlerin, hoşnutsuzluğun, öfkenin büyümesi tek başına sonuç getirmez. Sermaye sınıfının saldırıları söz konusu olduğunda sonuç getirecek olan şey işçi ve emekçilerin birleşmesi, öfkelerini birlikte açığa vurması, tepkilerini birlikte göstermesi, taleplerini birlikte haykırması, yani örgütlü hareket etmesidir. Büyük bir güç olduğunu ortaya koymasıdır.

Büyük resme baktığımızda neler görüyoruz? Siyasi iktidar, Türkiyeli patronlar bir bütün olarak yürütülen eko-

nomi programının arkasında duruyorlar. Bu programdan taviz vermeyeceklerini vurguluyorlar. Asgari ücrete yapılacak zamdan MESS grevlerinin yasaklanmasına, vergilerin, katkı paylarının arttırılmasından köprü geçiş garantilerinin belirlenmesine kadar her şeyi bu program dâhilinde ele alıp uyguluyorlar. Uluslararası sermaye kuruluşları da bu programın titizlikle uygulanmasını istiyorlar. JP Morgan gibi finans ve yatırım şirketleri, Morgan Stanley gibi yatırım bankaları daha aylar öncesinden asgari ücret zammının yüzde 30’ları aşmayacağını açıklamışlardı. Sermaye sahipleriyle bir cephe oluşturan siyasi iktidarlar, tüm dünyada işçi sınıfına ekonomik yıkımın bedelini ödetmek üzere sinsi, planlı, örgütlü ve tavizsiz biçimde hareket ediyor. Durum buyken anlamlı ve kalıcı kazanımlar elde etmek için sınıf olarak birleşmemiz, mücadeleyi büyütmemiz gerektiği ortada değil mi? Karşımızda bir sınıf var, biz de onun karşısına bir sınıf olarak çıkmalıyız!

Bu topraklarda yaşanan 1977-78 MESS grevleri ilhamımız olmalıdır. DİSK’in mücadelecisi sınıf sendikası Maden-İş’in öncülüğünde örgütlenen bu grevin parolası “DGM’yi Ezdik, Sıra MESS’te” sloganıydı. İşçiler, mücadelecisi işçilerin ve sendikacıların yargılanıp cezalandırıldığı DGM’leri ezdikleri gibi işçileri köleliğe mahkûm etmek isteyen MESS’i de ezebileceklerini biliyorlardı. Karşılarında örgütlü sermaye sınıfının olduğunu unutmuyor, talep etmekle kalmıyor, mücadele ediyor, hazırlıklarını çetin mücadelelere göre yapıyorlardı. “Hak Verilmez, Alınır” bilinciyle kuşandıkları için MESS’e kök söktürüyorlardı.

Bugün Türkiye işçi sınıfı, çatlağını arayan su gibi bir kıpırdanış içerisinde. İşçi direnişlerinin sayısı ve sektörel çeşitliliği artıyor. Sanayi kentlerinde, Anadolu kentlerinde polis saldırılarına rağmen direnişler örgütleniyor, grev yasaklarına rağmen grevler yürütülüyor. **Sermayenin ve siyasi iktidarın saldırıları karşısında bize lazım olan bu mücadelelerin birleşmesidir. Sendikal ve siyasal örgütlülüğümüzün, mücadelemizin büyümesidir. Unutmayalım ki işçiler olarak taleplerimizi ancak güçlüysek kazanabiliriz. Gücümüzü ise ancak birliğimizden ve mücadeledeki kararlılığımızdan alırız. ■**

“Hey Kızlar Siz de Katılın Bize!”

Hey kızlar siz de, katılın bize
Kızıl gül bahçeleri coşsun
8 Mart armağandır bizlere
Göğsümüz onurlarla dolsun

8 Mart 2024'te UID-DER'in "Geçmişten Geleceğe Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!" başlıklı etkinliklerinde hep birlikte söylendi Elif Çağlı'nın, tüm emekçi kadınlara, işçi kadınlara armağan ettiği Hey Kızlar parçası. Emekçi kadınların 8 Mart coşkusu, 8 Mart ruhuyla mücadele azmi büyüdü.

Fabrikalar bizleri bekler
Hayat bu hep acı ve keder
Kardeşim aldırma sen bunlara
Birliğimiz her şeyi yener

Emekçi kadınlar olarak bazen sorunlarımızın çözüm-süz, önümüze dikilen duvarların yüksek ve aşılmaz olduğunu düşünebiliriz, tükendiğimizi de hissedebiliriz. Yaşamı, sorunlarımızı sadece bugüne, kendimize odaklanarak anlamaya çalışırsak, sanki sisli bir yolda yürür gibi ne etrafımızı ne de önümüzü görebiliriz. Gerçekten çözüm istiyorsak geçmişte bu yoldan yürümüş kişilerin izlerini takip etmemiz, sisi dağıtmamız gerekir. İşte sınıfımızın tarihi, karşılaştığımız sorunların üstesinden nasıl gelebileceğimizi ve geleceği nasıl şekillendirebileceğimizi gösteren bir yol haritası gibidir. Mesela **geçmişte oy hakkı, çocuğun velayeti, seçilme hakkı, eğitim hakkı gibi kadınlar için esamesi bile okunmayacak haklar, bugün sanki ezelden beri varmış gibi kabul ediliyor. Oysa bu haklar kendiliğinden var olmadı, egemenler tarafından bahşedilmedi.** Yok sayılmaya, yoksulluğa, adaletsizliğe karşı mücadele eden emekçi kadınlar, karşılarında kendilerini küçümseyen, aşağılayan, taleplerine tahammülsüzlük ve öfke duyan egemenleri buldular. Fakat taleplerinde ısrarcı olan ve mücadele etmeyi seçen emekçi kadınlar, bugün elde edilmesi imkânsız gibi görünen bir çok hakkın direngen mücadelelerin ürünü olduğunu gösterdiler.

Mücadele bizleri eğitir
Tarihtir ilk öğretmenimiz
Örgütlüyüz kadınız güçlüyüz
Sesimiz göklere yükselir

Elbette her mücadele zaferle sonuçlanmadı, sonuçlanmıyor. **İşçi sınıfının kadınları geçmişte de çok acılar yaşadı, bedeller ödedi. Ama hepsi gelecek kuşaklara**

miras kalacak büyük deneyimler olarak birikti. Mesele bugünün emekçi kadınlarına armağan kalan 8 Mart da geçmiş işçi kuşaklarının ödediği bedeller sonucunda ortaya çıktı. Bundan 168 yıl önce, New York'lu 129 dokuma işçisi kadının yaşamlarıyla ödedikleri bedel, kendilerinden sonra gelen mücadeleciler için başkaldırının sembolü oldu. Dünya emekçi kadınlarının sömürüye, çifte ezilmişliğe, emperyalist savaşlara karşı birlikte ve kardeşçe mücadele etmesi için ilan edildi 8 Mart. Birliğimizin her şeyin üstesinden geleceğine inanan kadınlar, 8 Mart'ı bir mücadele çağrısına dönüştürdüler. Emekçi kadınları mücadele içinde öğrenmeye, birleşmeye ve kızıl gül bahçelerini coşturmaya çağırdılar. Çünkü tarihi kendilerine öğretmen belleyen sınıfımızın mücadeleciler kadınları, zorluklarla ve engellerle başa çıkmanın yolunun dayanışmamız, birliğimiz ve mücadelemiz olduğunu biliyorlardı.

Emekçi kadınlar olarak 8 Mart'ın mücadele ruhunu kuşanmaya ve geçmişin deneyimlerini öğrenmeye her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Çünkü sorunlarımızın büyüdüğü, kendimiz ve evlatlarımız için gelecek kaygımızın derinleştiği bir dönemdeyiz. Haklarımız, taleplerimiz, bir araya gelme ve örgütlenme isteğimiz yok sayılıyor, maruz kaldığımız saldırılar artıyor. Sorunlar büyüdükçe şiddet ve nefret de körükleniyor.

Ama bu durum bizleri umutsuzluğa ve karamsarlığa sürüklememeli. 8 Mart'ı yaratan mücadeleciler sınıf kardeşlerimiz, en zor zamanlarda bile sömürsüz bir dünya kurma mücadelesine dört elle sarıldılar. İşçi sınıfının mücadelesinin asla bastırılmayacağına yürekten inandılar. Yarınlar umutla bakabilmek için dünyayı değiştirme mücadelesine katılmak gerektiğini kavradılar.

Bizler de sorunlarımızın üstesinden gelmek için geçmişin derslerine daha sıkı sarılmalı, emekçi kadınlar olarak mücadelede ön saflarda yer almalıyız. İşte bu yüzden 8 Mart'ın mücadele günü olduğunu unutmamalı, bu mirasa sahip çıkmalıyız. Çünkü 8 Mart, yarınlar umutla bakan, iyiden, güzelden yana olan ve yüreğini karanlıklar karşısında soldurmamayanların sesidir, sembolüdür. 8 Mart'ın mücadele ruhuyla birleşelim, sesimizi göklere çıkaralım. Geçmişin ayak izlerini sürelim, geleceğe köprü kurmak üzere bu zincirde sağlam bir halka olalım. 8 Mart'ın onur verici mirasıyla kızıl gül bahçelerini daha da coşturalım. ■

“Aile Yılı” İlan Edenler Neyin Peşinde?

2024 yılını “Emekliler Yılı” ilan eden siyasi iktidar, 2025 yılını “Aile Yılı” ilan ettiğini açıkladı. “Emekliler Yılı”nda emeklilerin nasıl sefalete itildiğine bakınca “Aile Yılı”nda neler yaşanacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Geçtiğimiz yıla kadar belki de emeklileri hiç bu kadar sokaklarda mendil, çorap satarken, stantlar kurup bildiriler dağıtırken, meydanları doldururken görmemiştir. 12 bin lira olan emekli maaşıyla emekliler ne kiralarnı ödeyebildi, ne beslenebildi, ne kış günü ısınabildi. Açlık sınırının çok altında bir ücretle yaşaması beklenen emeklilerin bıraktık hak ettikleri saygıyı görmelerini, torunlarına gönüllerince harçlık veremedikleri için yürekleri ezildi. Emekliler hastane randevusu alamadı, alabilen de gerekli tetkikleri yaptırabilmek için haftalarca eziyet çekti, çekmeye de devam ediyor. Şimdiyse iktidar sahipleri sözde aile içindeki birlik beraberliğin korunması, aile kurumunun öneminin vurgulanması gibi gerekçelerle bu yılı “Aile Yılı” ilan ettiler. Peki, maksatları ne?

Cumhurbaşkanı Erdoğan “Dijital platformlarda yer bulan diziler, yayınlar, pek çok içerik kültür erozyonuna sebep oluyor” diyerek aile içinde geçimsizliğin, boşanmaların artmasının gerekçesi olarak ekranları gösterdi. Nüfus planlamasının art niyetli işlediğini düşündüğünü, evliliklerin ve çocuk doğumlarının artması gerektiğini ifade ederek “3 çocuk” söylemini yineledi. Bu kapsamda evlenecek gençlere 150 bin lira faizsiz kredi, yeni doğan ilk çocuk için tek seferlik 5 bin lira, ikinci çocuğa ise her ay 1500 lira yardım verileceği “müjdelerini” sıraladı. Aile içi geçimsizliğin, boşanmaların arttığı, evliliklerin, çocuk doğum sayısının düştüğü bir gerçek. Ne kadar inkâr etseler de bunun en büyük nedeni emekçilerin yaşamını her yönüyle etkileyen, çığ gibi büyüyen yoksulluktur. Krediler, yardımlar hiçbir derde çare olmayacaktır. Düşük ücretlerin, işsizliğin, hayat pahalılığının, yüksek kiralarnın arşa çıktığı, emekçilerin borç batağına sürüklendiği, işçi katliamlarının hız kesmediği böylesi bir dönemde ailelerin dizi ve filmler izleyerek dağıldığını söylemek gerçekleri çarpıtmaktır.

Sorunlar gün geçtikçe büyüyor ama iktidar bu sorunları çözmek yerine fırsata dönüştürmeyi tercih ediyor. Örneğin çocuklu kadınların çalışma yaşamından geri kalmaması bahanesiyle sermayenin yıllardır talep ettiği “esnek ve güvencesiz çalışma modeli”ni müjde olarak

sunuyorlar. İşin iç yüzünü bilmeyenlere “iyi niyetli” görünebilecek bu girişim aslında tüm işçileri güvencesiz çalışmaya itiyor. Çünkü esnek çalışma, güvencesiz çalışma demektir. Yani patronun işçiyi istediği kadar çalıştırıp işi bitince kapının önüne koymasındır, düşük ücretlerdir, sigorta, kıdem tazminatı, emeklilik gibi haklarının ortadan kalkmasıdır. İşçilerin bir araya gelememesi, sendikalaşmanın fiili olarak engellenmesidir. Çok çocuk isteyenlerin ucuz işgücü istediği ortadadır.

Bugün pek çok genç aile kurmaktan korkuyor. Yaşam maliyeti o kadar korkunç boyutlara ulaşmış durumda ki gençler kaldıramayacakları yükün altına girmek istemiyor, aileleriyle yaşamaya devam etmek zorunda kalıyorlar. Geçimsizliğin, boşanmaların, şiddetin, intiharların asıl sebebi dünyayı krizler yumağına çeviren kapitalist sistemdir, iktidar sahipleridir. İşçi aileleri bu sistemin efendilerinin umurunda değil. İş cinayetlerinde ölen, depremde yıkılan binaların altında kalan on binlerce insan aile değil miydi? Kaç ocak söndü, kaç aile yok oldu bugüne kadar... İzmir’de tek göz odada çıkan yangında ölen 5 küçük çocuğu koruyamayanlar işçilere “aile kurun, bir de en az 3 çocuk yapın” diyorlar. Peki ya “Aile Yılı”nın ilk günlerinde otel yangınında katledilen aileler? Alevler içinde kalan annelerin, babaların, küçücük çocukların yardım çığlıkları arasında can verdiği, ailelerin yok olduğuna tanık olmadık mı?

İktidar, gerçekten aileyi düşünseydi öncelikle asgari ücreti dört kişilik bir ailenin ihtiyaçlarına göre belirlerdi. Çalışan anneleri düşünseydi işyerlerinde emzirme odaları ve kreşler açtırdı, doğum ve emzirme izinlerini uzatırdı, babaların da çocuk bakımı için izin hakları olurdu. Okullarda bir öğün ücretsiz yemek verilirdi. Yeni doğan bebeklerin öldürülmesine göz yumulmazdı. Çok açık ki iktidarın “Aile Yılı” ilan etmesi aileler refaha kavuşsun diye değil, sermayenin ve iktidarın çıkarları içindir. İşçi aileleri için daha büyük yoksulluk, daha kötü çalışma koşulları, acı ve gözyaşı, hatta ölüm getireceği sır değildir. Peki biz işçiler hayatlarımıza nasıl devam edeceğiz? Sermayenin ve iktidarın bize reva gördüğü bu cehenneme boyun eğerek mi yoksa ailelerimizle birlikte bu sistemi değiştirmek üzere harekete geçerek mi? ■

Hüsrevlerin Değil Ferhatların Destanıdır Hatırlanan

Asırlar boyunca kalem ve kâğıdın tek sahibi egemenler oldu. Böylece olayları, bu olaylardan çıkarılacak sonuçları kendi ihtiyaçları doğrultusunda kurgulayıp kaydettiler, yani tarihi yanlı ve yanlış anlattılar. Bu nedenle resmi tarih, egemen sınıfların bilinmesini istediği tarihtir. Öte yandan yoksul emekçiler ise acılarını, özlemlerini asırlar boyunca sözlü aktarımla dile getirdi. Bu bazen bir ozanın sazıyla söylediği türkü, bazen bir halk masalı veya destan oldu. Tarihsel hafızayı, kültürel kimliği oluşturan bu eserler dilden dile, nesilden nesle aktarıldı. Her uğrakta değişerek halkın kolektif emeğine dönüştü, halkın özlemlerini yansıttı. Tıpkı Ferhat ile Şirin efsanesi gibi...

Hepimizin az çok bildiği bu efsane, özetle Ferhat'ın imkânsız bir aşk uğruna dağları delmesi ve sonunda trajik şekilde ölmesi üzerine kuruludur. Ancak bu hikâyenin yolculuğunda ve dönüşümünde bundan daha fazlası vardır. Efsanemizin orijinalinde Sâsânî hükümdarı II. Hüsrev ile Ermeni prensesi Şirin arasındaki aşk konu edilirken, Ferhat'ın Şirin'e olan aşkı ise sadece küçük bir yan anlatıdır. Hatta efsane yazılı ilk halinde Hüsrev ile Şirin adını taşır. Bu hikâyede Hüsrev eğlence düşkünü, kadınlara zaafı olan, sadakatten yoksun, sadece kendini düşünen zalim bir hükümdar olarak tarif edilir ve anlatı Ferhat'ın ölümünün ardından Hüsrev ile Şirin'in kavuşmasıyla son bulur.

Yıllar boyunca bu hikâye aktaranların ağızında değişikliklere uğrayarak anlatılageldi. Nihayetinde kadim halklar, Şirin'in çalışkan bir nakkaş, bir taş ustası olan, aşkı için yoğun bir çabayı göze alan Ferhat'a aşık olduğu versiyonu benimsedi. Hüsrev giderek bir yan karaktere dönüştü ve zamanla da hikâyeden silinip gitti. Halk bir anlamda Hüsrev'i unutarak cezalandırmış, Şirin'i Ferhat'a layık görmüştür. Öte yandan Şirin'in süt içmesi için yol açmak amacıyla dağı delmeye çalışan Ferhat daha sonra bireysel gayesini bir yana bırakıp kent su ihtiyacını karşılamak için çalışır. Hikâyenin yıllar sonra Nâzım Hikmet'in kaleminden çıkan bir başka versiyonunda Ferhat'ın dağı delmesi Şirin'e kavuşma gayesinden çıkmış, toplumsal bir amaca dönüşmüştür. **Tıpkı "Ferhat'ın Dönüşümü ve Gürz'ün Dinme-**

yen Sesi" başlıklı yazımızda anlattığımız gibi...

Hikâyenin bu şekilde dönüşüp yayılması, çağdan çağa ulaşması bir sembol gibidir. Halkın Şirin'i bir emekçiye yakıştırması, bir zalimi ise hikâyeden silerek mahkûm etmesi düşündürücüdür. Dahası Ferhat'ın dönüşmesi, Şirin'e olan aşkıdan çok daha önemli şeyler olduğunu görmesi, insanlara suyu getirmeye çalışması adeta emekçi kitlelerin adalet anlayışının ve özleminin yansımasıdır. Trajik bir aşk öyküsü olarak değerlendirilebilecek bu hikâyeye, geçirdiği dönüşümler, içerdiği emek ve mücadele temasıyla birlikte düşünüldüğünde derin anlamlar ve tarihsel izler taşır. **Egemenler, zalimler, yüreği kötülükle sakatlananlar unutulur gider ama zulme rağmen mücadele edenler, sorunlardan kurtuluşu arayanlar, gereken çabayı göze alanlar akılda kalır.**

Bu sebepledir ki Ferhatlar, Spartaküsler, Bedreddinler, Nâzım Hikmetler unutulmaz. "Saraylar, saltanatlar çöker/ Kan susar bir gün, zulüm biter" demişti bir şiirinde Adnan Yücel ve eklemişti: "Bugünlerden geriye/Bir yarına gidenler kalır/Bir de yarınlar için direnenler!"

Tarih boyunca ezilenler, ezilenlerin sesi olanlar, "yarın" kavramını insanın özgür ve kardeşçe yaşadığı, savaş, sömürü ve zulüm gibi her türlü melanetin son bulduğu günleri tarif etmek için kullandı. Bu kavram geleceğe dair umudu içinde taşıdığı gibi insanlığın mücadelecisi unsurları o günlere, yani yarınlara ulaşmak için gerekli çabayı kuşaklar boyunca ortaya koydu. **Kendimizi geçmişten bugüne taşıyan mücadele zincirinin bir halkası olarak görelim.** Bugün bu yaşlı dünyamızın her yanını egemen sınıfın zulmü sarmış durumda ve yarınları kurmak için yürüdüğümüz yol zorlu olabilir. Ancak bu zorlu yol tamamlandığında ortaya koyduğumuz çabanın ödülü hayalini kurduğumuz "yarın" olacaktır. Efsanemizde hedefine kilitlenen Ferhat'ın azmi ve kararlılığı bize örnek olsun! Şöyle diyor efsanemiz: "Ferhat koca dağın önünde durur, bütün gücüyle gürzü indirir. Dağ o kadar azametli, o kadar çetindir ki bir tırnak parçası kadar taş anca kopmuştur. Ferhat ayağının dibindeki taş parçasına bakar ve şu sözlerle gürzü tekrar kaldırır: 'Dayan Ferhat, çoğu bitti azı kaldı!'"

 Dinlemek için okut

Yüreğim

Gözü yaşlı, dudakları titrek bir ana anlatır anlatır bitiremez anlatır anlatır ağlar.

İki eli iki yanda simsiyah yaşmağı başta dudakları titrer feryadını taşıyamaz yüreğinde ister ki acısı hiç dinmesin anlatır anlatır bitiremez küçük yavrusuna ağdını ister ki dünya alem duysun gücüm yetmedi der ufacık bedenini göstererek.

...
"Aradım Hasan Ali'mi
Bağırdım aradım, aradım bağırdım...
Bulamadım...
Kimsede ses yok güneş doğmadı ki göreyim Hasan Ali'mi yer alt üst...
gök durmaz ağlar.

Ağlayan gözlere karışır her damla

...
bez parçaları ile örtülü üst üste insan bedenleri ayaklarına yetmemiş bez parçaları...
her yanıma yıldırımlar düştü köz oldum kavruldu yandım yandım oyy ben yandım nasıl yanmayayım boylu boyunca yatan bir çift ayak ayaklarından tanıdım baktım benim yavrum.
Ararken seni, kaç kez bastım üstüne yavrum?
Ararken seni, kaç kez ayaklarım çarptı ayaklarına?
Kucağımda öldüğünden habersiz Kaç kez düşürdüm seni?
Bilemedim.
Bu acıya isim veremedim."

6 Şubat depremlerinde on binlerce kişi hayatını kaybetti. Depremzedelerle dayanışmak için bölgede olan UID-DER'li işçiler, pek çok acıya da tanıklık ettiler. Mersin'den UID-DER'li kadın kardeşimiz, o acılı günlerde şu satırları yazmıştı:

"Tarifsiz acıların yaşandığı, insanı çaresizlik içinde bırakan bu acı gün; dakikaların saatlere dönüştüğü, güneşin bir türlü doğmak bilmediği bir karanlık bıraktı insanların üzerinde. Biz bu karanlığı yaşayan insanların acısını acımız bildik, elimizden ne geliyorsa yapmaya çalıştık. Sohbetlerimizde yaşanmışlıklar dinledik. Hiçbir acı başka bir acı ile karşılaştırılmaz elbette ama bir annenin feryadı vardı ki yaşanan acıların dili olmuştu, gözlerinden dökülen yaşlar başka ağıtlara karışmıştı. İstedim ki doğa olaylarının felakete dönüşmesine sebep olanların, bize bu acıları yaşatanların kimler olduğunu unutmayalım, öfkemizi hep diri tutalım, diri tutalım ki acılı yürekler zifiri karanlıklarda kalmasin. Dili-min döndüğü kadarıyla bir annenin ağdını şiir ile paylaşmak istedim."

İşçinin Bulmacası

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1															
2															
3															
4															
5															
6															
7															
8															
9															

Soldan Sağa

- 21 Ocakta hiçbir önlem alınmadığı için çıkan yangında 78 kişinin hayatını kaybettiği otel. Emek harcamadan elde edilen kazanım.
- An. Genellikle doğal kaynaklardan elde edilen, işlenmemiş durumdaki maddeler.
- Karada, havada ve denizde hareket kabiliyetine sahip. Nazi hücum kıtası.
- Eski Mısır'da güneş tanrısı. Beygir, düldül. Kuran'daki her bir cümle.
- Trump'ın açıklamalarıyla gündeme gelen, Kuzey kutbuna yakın, Danimarka'ya bağlı özerk ada. Yemek. Şifre.
- Harekât merkezi. Hayvanların bedenlerini kaplayan tüy. Nâzım Hikmet ... Kenarları ve açılırları birbirine eşit olan dörtgen.

- Kızartma gibi işlere yarayan uzun saplı yayvan kap. Evcil olmayan hayvanları vurma veya yakalama. Masa tenisi, voleybol gibi oyunlarda maçın her bir bölümü. Sorgu.
- Temiz. Avuç içi. Dokusunda çoğunlukla gümüş ve altın renginde tel bulunan kumaş veya metal parlaklığı verilmiş deri.
- Çok uçta, kenarda veya kıyıda köşede olan. Anne. Yeni baştan.

Yukarıdan Aşağıya

- İşçi sınıfı ... ise güçlüdür.
- Kırmızı. Üzerine yapı yapılmak için ayrılmış yer.
- Dolabın içine birbirine paralel olarak tutturulmuş uzun levha. Yok karşıtı.
- Toryum elementinin simgesi. Türkiye'nin başkenti.
- Özgürlüğü geri verilmiş, azat edilmiş olan köle.
- Dar, çok ince metal parça. Çok güzel, çok nefis.
- Hayran. Van ve Bitlis arasında kalan göl.
- Bir kimsenin en çok sevdiği dostu, arkadaşı. Kısaca doktor. Şaşkınlık bildiren bir söz.
- Büyük bir çatal biçimindeki tarım aleti. Baston.
- Basit, sıradan.
- Hayat arkadaşı.
- Klasik Türk Müziği makamlarından biri. Sri Lanka'nın ülke kodu.
- Deniz sularıyla çevrili kara parçası. Arap yarımadasında, Basra Körfezi'ne kıyısı olan bir ülke.
- Neodim elementinin simgesi. Muhafaza.
- Kan ... içinde kalmak. Kıymet.

Önceki Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	T	O	T	A	L	I	T	E	R		T	I	R	A	N
2	A	L	I	K		Z	O	K	A		U	F	A	K	
3	H	A		Ş	A	M		İ		D	R	A	M	A	
4	A	S	G	A	R	I		Ü	C	R	E	T		P	I
5	M	I	R	M	I	R		I	N		A	L	A	K	A
6	M	E	K		C	A	T		E	L	E	T	E		
7	Ü	L	K	E		D	İ	L		K	E	V	G	İ	R
8	L	A	R	E		R	A	M		Y	F	K			
9	K	A	K	O	F	O	N	I		M	E	S	A	İ	

Hak Verilmez, Alınır!

İşçi eylemlerinde, grev ve direnişlerde çokça atılan bir slogan vardır: Hak Verilmez Alınır! Bu yalnızca bir slogan değil, işçi sınıfının mücadele tarihinin bir özeti gibidir. Geçmişten bugüne sendikal ve siyasal hakların mücadeleye kazanıldığını, iktidarların ya da patronların hiçbir hakkı kendiliğinden vermediğini anlatır. Hayatında bu sloganı bir kez olsun atmamış veya hiç duymamış bir işçi bile bu sözün ifade ettiği anlamın doğruluğunu tecrübeyle öğrenmiştir aslında. Gelin görün ki tepemizdeki egemenler, hakkını arayan işçileri karalıyor, kimi zaman teröristlikle, kimi zaman kışkırtıcılık yapmakla, ortalığı karıştırmakla suçluyorlar. Şiddet uygulayarak, yasaklar getirerek, korkutarak hak aramaktan vazgeçirmeye çalışıyorlar. Tüm bu çabalarına rağmen, işçiler mücadeleden vazgeçmediğinde haklarını vermek zorunda kalıyorlar. Sonra da utanmadan “siz almadınız, biz verdik” diyerek ihsanda bulunmuş gibi poz kesiyorlar. Böylece mücadele eden işçilerin zafer duygusunu yaşamasını, diğer işçiler tarafından örnek alınmasını engellemeye çalışıyorlar.

Mesela işçi sınıfının en önemli kazanımlarından biri olan sendikaları düşünelim. **Anayasal bir hak olan sendikalaşma hakkı patronların ya da onların iktidarlarının kendiliğinden verdiği, deyim yerindeyse lütfettiği bir hak değildir. Aksine geçmiş işçi kuşakları büyük mücadeleler vererek, bedeller ödeyerek sendika kurma ve örgütlenme hakkını yasalara yazdırmışlardır.** Yani sermaye sınıfı, işçi sınıfının kararlı mücadeleleri sonucunda geri adım atmış, işçilerin örgütlenme hakkını kabul etmek zorunda kalmıştır. Ama her fırsatta da bu hakkın kullanımını engellemek için her türlü zorbalığa, hukuksuzluğa, yalana başvurmaktan da geri durmamıştır. Engellemediğinde ise ya içini boşaltmaya çalışmış ya da kendi lütfü gibi pazarlamıştır.

Türkiye’de AKP’li yıllarda 200 bine yakın işçinin grevinin “erteleme” adı altında yasaklanması, sendikal örgütlenmenin zayıflatılmasının en çarpıcı örneklerinden biridir. Keza sayısız sendikalaşma girişimi patronların işten atma saldırısıyla karşılaşmış, hakkına sahip çıkan işçiler polisin şiddetine maruz kalmıştır. Ama **Çalışma Bakanına sorsanız “Türkiye’de sendikal örgütlenmenin önündeki bü-**

tün engelleri biz kaldırdık” diyor her fırsatta. Gerçekte ise sendikalaşmak isteyen işçilerin önü kesilirken suç işleyen patronların korunduğu, önlerinin sonuna kadar açıldığı bir ülkede yaşıyoruz. Bu nedenle de işçiler sendikal örgütlenmenin önündeki engelleri dişle tırnakla mücadele ederek aşıyor. Tıpkı Polonez’de olduğu gibi...

Polonez işçilerinin mücadelesi, yukarıda sıraladığımız gerçeklerin tüm çıplaklığıyla ortaya çıktığı bir mücadele oldu. Sendikaya üye oldukları için işten atılan çoğu kadın 146 işçi, patronun yaptığının suç olduğunu anlatmak, işlerine sendikalı olarak geri dönmek için 6 ay boyunca çetin bir mücadele yürüttü. Ne Çalışma Bakanı ne Kaymakam ne de Emniyet Amiri sahip çıktı işçilere. Tersine önce görmezden geldiler, bu işe yaramayınca provokasyonla suçladılar, yetmedi şiddet uyguladılar. Tek bir muratları vardı, işçileri sindirip evlerine göndermek. Ancak Polonez işçileri kuzu kuzu evlerine dönmeyi reddettiler. Yalnızca yazın kavurucu sıcakına, kışın dondurucu soğukuna değil devletin polisine, kaymakamına, medyanın yalanlarına meydan okudular. Mücadelelerini milyonlara duyurdular, destek gördüler. Polonez direnişinin giderek daha çok duyulması, sahiplenilmesi ve pek çok işçiye örnek olması iktidar sahiplerini rahatsız etti. Nihayetinde de Çalışma Bakanlığı harekete geçmek zorunda kaldı.

Çalışma Bakanlığında yapılan açıklamalara, yandaş medyada çıkan haberlere bakarsanız işçiler Çalışma Bakanının araya girmesiyle haklarını almışlardı. Satılmış medya, Çalışma Bakanını alkışlarken, işçileri işten atarak suç işleyen patrona neden yaptırım uygulamadığını sormadı. “Polonez işçileri mücadeleye kazandı” dememek için 6 ay boyunca verilen mücadeleyi yok saydı. Bakanlığın aylarca işçilerin mücadelesini görmezden geldiğini, Kaymakamın işçileri şov yapmakla suçladığını, Emniyet Amirinin “çocuklarınız zeki olsa bile iş bulamaz” diyerek işçileri tehdit ettiğini, polisin şiddet uyguladığını unuttuverdi!

Hak verilmez, alınır! Bize lütufta bulduklarını söyleyenlerin yalanlarına aldanmayalım, gerçeğin üstünün örtülmesine izin vermeyelim. Haklarımızı ellerimizden alanlardan, sorunların kaynağı olanlardan çözüm beklemeyelim. Yalnızca kendi sınıfımıza, sınıfımızın gücüne ve mücadelesine güvenelim. ■